

[Grünbaum.]

selvangivelsen, for så vidt det drejer sig om indtægt tjent i land. Her henviser finansministeren til, at man for fradragets vedkommende bør afvente hele gennemgangen af fradragsproblemet, som jo indgår i den skattereform, finansministeren har lovet at komme med forslag om, og det synspunkt kan vi acceptere. Man bør ikke ændre nu på dette fradrag, når man skal have alle fradragene op til en samlet drøftelse. Vi er også enige i, at man bør afvente erfaringerne fra indgivelse af selvangivelsen for indkomståret 1973, inden man rører ved det andet punkt.

Lad mig sige til sidst, at vi må jo ikke glemme, at der ved hele sømandsskatten er taget et hensyn til sømændenes særlige forhold. Jeg vil gerne understrege, at det skal der også. Sømandsskatten er generelt gunstigere end skatten i land. Hvis jeg skulle give et tal for det efter mine tidligere erfaringer, så skulle det være, at sømandsskatten ligger en 3-4 pct. lavere end skatten i land. Sømændene er altså generelt stillet en del bedre end andre skatteydere, og det skal de også blive ved med; de har vanskelige forhold at arbejde under. Men vi mener, man i denne omgang skal klare sig med det lovforslag, der er fremsat, hvorfor jeg anbefaler, at man stemmer ændringsforslagene fra fremskridtspartiet ned.

Glistrup (FP):

Hr. Grünbaums udtalelser, der jo ligger ganske på linje med finansministerens svar til udvalget, er en ny gentagelse af det, der efterhånden rider dette folketing som en mare, denne neurosefrygt for overhovedet at tage beslutninger på områder, hvor man har den principielle sympati, og hvor man i og for sig er enige i den grundlæggende indstilling, men når det så kommer til beslutningen, som vi er valgt til at træffe herinde, idet vi er specialarbejdere i det at tage beslutninger, så viger man tilbage og siger: nej, ikke nu, det må vente, til en kommission har afgivet betænkning, eller til vi har fået nogle selvangivelser ind for det ene år, eller til vi får overvejet nogle tanker, som vi har tænkt i 70 år, om nogle andre fradrag.

Det kan ikke nytte noget og slet ikke under en så usikker parlamentarisk situation, som vi befinder os i, at vi bare bliver

ved og bliver ved med at skyde ud, hvad enten det så er parcelhusejere, eller det er samvirkende ægtefæller, eller det er folkepensionister, idet vi siger: vi må se, hvordan det nu går. Der ligger her forslag på to præcist afgrænsede punkter, som man lige så godt kan få færdige nu, når vi alligevel behandler sømandsskatteordningen her i folketinget.

Det første forslag drejer sig om udenrigsfradraget. Alle er enige om, at søfolk som følge af deres meget særlige arbejdsvilkår skal have et sådant udenrigsfradrag. Det udenrigsfradrag, som vi har i øjeblikket, blev fastsat til 450 kr. i 1968, og der er vitterlig sket en ændring i pengeværdien siden og i landkrabbers muligheder for at tjene penge skattefrit. Søfolk er forpligtet til at udføre overarbejde for den ene arbejdsgiver, hvor de er under strikte kontrol, nemlig rederiet. De har ingen andre muligheder, når de ligger og vipper derude på det store indiske ocean eller Stillehavet, hvor de nu ligger. Derfor kan der ikke være nogen som helst fornuftig mening i at sige, at et sådant specialproblem — om man skal regulere en sats, som er fastsat i 1968 — skal skydes ud, til det drukner i et eller andet stort skatte-reformarbejde, der måske kan udløse et valg, måske ikke. Det er et spørgsmål, man lige så godt kan få løst med det samme. Derfor anbefaler jeg meget, at man stemmer for fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 1.

Fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 2-4 vedrører spørgsmålet om, hvorvidt disse søfolk skal underkastes skrivebordsatleternes pertentlighedskrav med hensyn til indsendelse af selvangivelser. Det har de ikke været på noget tidligere tidspunkt. Da Viggo Kampmann indførte sømandsskatten i 1958, var han helt indstillet på, at der skulle være en grænse for, hvornår man skulle indsende disse meningsløse selvangivelser, som jo giver søfolk ekstra besvær, dels fordi de har svært ved at være à jour med lovgrundlaget, dels fordi det giver ekstra besvær at sende selvangivelsen til en ligningsmyndighed i København, når man sejler mellem Yokohama og New Delhi, eller hvor de nu ligger og roder rundt ude i verden. Det gør livet væsentlig besværligere, hvis man skal være så pertentlig i ligningsmyndighederne, at man i forbindelse med